

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 103/2014
27.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. З.Л., због кривичног дела одузимање и уништење службеног печата и службеног списка из члана 328. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног З.Л., поднетом преко браниоца адв. М.М., против правноснажне пресуде Основног суда у Суботици К. 878/12 од 12.06.2013. године, у седници већа одржаној 27.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости окр. З.Л., поднет преко браниоца адв. М.М., против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К. 878/12 од 12.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2847/13 од 17.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К. 878/12 од 12.06.2013. године окр. З.Л. оглашен је кривим због кривичног дела одузимање и уништење службеног печата и службеног списка из члана 328. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а уколико се новчана казна ни принудним путем не би могла наплатити иста ће се заменити казном затвора тако што ће се сваких 1.000,00 динара новчане казне заменити за један дан затвора. Одлучујући о жалби окривљеног, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 2847/13 од 17.12.2013. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Окривљени З.Л., преко браниоца адв. М.М. поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Основног суда у Суботици К. 878/12 од 12.06.2013. године и то због повреде одредаба члана 54. ЗКП, члана 331. ЗКП, члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, члана 439. став 1. тачка 1. и чл. 14, 103. и 328. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости

усвоји, укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Према наводима захтева, истражни поступак у овом кривичном предмету окончан је 30.04.2012. године и тужилац је био дужан да у року од 15 дана подигне оптужни предлог, међутим то је учињено тек 21.06.2012. године, а имајући у виду одредбу члана 103. став 1. тачка 6. КЗ према којој се кривично гоњење не може предузети кад протекне три године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године, то у овом случају покретање било каквог кривичног поступка није било могуће јер је већ наступила застарелост, чиме је учињена битна повреда поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреда одредбе члана 103. КЗ.

Врховни касациони суд је изнете наводе захтева испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано захтевом указује на постојање повреде закона из члана 369. тачка 2. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећег ЗКП) као и на повреду одредбе члана 103. КЗ.

Наиме, изреком првостепене пресуде окр. З.Л. оглашен је кривим да је неутврђеног дана у периоду од јануара до 12.06.2008. године извршио кривично дело одузимање и уништење службеног печата и службеног списка из члана 328. став 1. КЗ, а за наведено кривично дело прописана је казна затвора до три године.

Одредбом члана 103. став 1. тачка 6. прописано је да се кривично гоњење не може предузети кад протекне три године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, висину запрећене казне и време извршења предметног кривичног дела (јануар до 12.06.2008. године), у конкретном случају није наступила застарелост кривичног гоњења, јер је, према стању у списима предмета, предлог за предузимање одређених истражних радњи против окр. З.Л. поднет 09.08.2010. године, последња истражна радња предузета је 15.06.2012. године, а оптужни предлог је подигнут 21.06.2012. године.

Тачно је да је од извршења дела (2008. година) до подношења оптужног предлога протекло више од три године, међутим, подносилац захтева очигледно губи из вида одредбу члана 104. став 3. КЗ, која прописује да се

застарелост гоњења прекида сваком процесном радњом која се предузима ради откривања кривичног дела или ради откривања и гоњења учиниоца кривичног дела, те да сходно одредби става 5. члана 104. ЗКП, сваким прекидом, застарелост почиње поново да тече, наравно, све до истека рока прописаног у ставу 6. истог члана.

Стога су неосновани наводи захтева о учињеној повреди из члана 369. тачка 2. раније важећег ЗКП и члана 103. КЗ.

Окривљени у захтеву као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 439. тачка 1. ЗКП, међутим, у образложењу захтева само се цитира текст наведене одредбе као и текст одредаба члана 14. став 1. КЗ, члана 328. став 1. КЗ и указује на чињенице везане за начин на који је тражио и добио списе од уписничарке К.Е., истиче да није учинио ништа противправно, да није списе било коме одузео, сакрио или уништио, затим указује на то да првостепени суд није извео доказ суочењем окривљеног и сведока иако је окривљени отворено рекао да „сведокиње“ лажу, чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд, је на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.